

Vers.

1929. március 8.

Szombathely.

Szívem egy fáklya --

Kint dől a vihar, dörög az ég,
mint a kővetet hódolót visel;
Szívemben a gyölem lobogva ég,
villásköpi villámmal az éjjel.

Itéha kételkedni bírok rajta:
Széthely-e engem mint én Tege?
Mert gyölemem egy lángoló fáklya
Szívemben van gyölemem helyett.

Imádkozó, mely a fáklyát jelsz,
Szívem vire az, mely helyesen a Tege...
Egy fáklya lángját vhar elolthatja
De szívemtől gyölemem sokaság bús

igyekezőm dolgozni.

U. most tánciskolába jár. Tegnap be'lfőm
ment elho'ndra. Mivelégle a feltételeimre,
amit reméltem sikerül legyen.

Hogy elviseim nem lesz. Hg látogate
ma' közeledik az el, hogy vele jöjök.

Utószó ereke is mult! Még gyerek!
Még má' szor is el fog felelteni! Nagyon
bájosnak látszik. Itt hiszem,
hogy ma' a dolgoz vege felé 'közeledik.
Feltételeimnek, semmi, de semmi

gloria, csak szelvény.

Nagyon kedve szelvény.

Leszek is szelvény lenyek!

ברוך ה'ו

ברוך ה'ו שמו

↓
1929 június 11.

M→ post komercióból iragbelin.

Kapiban postairodok.